

Минчо Гологръдиятъ разбра всичко. Той весело закрочи къмъ двора. Другитъ тръгнаха следъ него. Стигна до купчината картофи, грабна „чудото“, както го нарече, когато го изкопа, показа го на жена си и каза:

— Гледай, какво се е родило пъкъ това! Сжщо като малко човѣче. Да го занеса на нѣкоя изложба, свѣтътъ ще се изпровърви да го гледа!

Той поднесе картофътъ-джу-дже едно подиръ друго къмъ Пенча и Цанка и викаше:

— Бау-бау!

Двамата се скриха задъ майка си. После се насърдчиха и Пенчо проговори:

— Не го печи, татко! Нека така си остане!

И Цанка се обади:

— Не го печи, че ще го боли много!

Симеонъ Андреевъ

Грабна Петърчо пастели, блокче съсъ листа дебели.

— Мирно, бабо, днесъ е редъ да ти правя азъ портретъ.

А за хубаво нали е — мирно седна баба Сия, гледа, киска се сама като весела мома.

Петърчо се не шегува, и рисува ли, рисува, бабино лице нанесе и портрета ѝ поднесе:

— Ето, бабо погледни — туй си цѣленичка ти.

Гледа баба и се чуди:

— Мойто внуче, ти си лудо — какъ възможно е това да е моята глава — туй е мъничка девойка съсъ усмивка като твоята!

— Ти си, бабо, ти си цѣла, тѣй се бѣше ти засмѣла, а усмихнатата бабка тѣй е хубава и сладка.

Младенъ Исаевъ